

AHKÂMSIZ HÜKÜMLER

MEHMET ALİ BULUT

Mehmet Ali Bulut

1954'te Gaziantep'in Islahiye ilçesinin Kerküt köyünde doğdu. İlkokulu ve liseyi Gaziantep'te tamamladı. 1978 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'nden mezun oldu.

1979 yılında Tercüman gazetesine girdi. Tercüman Kütüphanesi'nin kurulması ve kitapların tasnifinde görev aldı. Birçok kitap ve ansiklopedinin yazılmasına ve hazırlanmasına katkıda bulundu.

Daha sonra gazetenin farklı servislerinde çalıştı; Hızır Acil servisini kurdu ve köşe yazarlığı yaptı.

1991 yılında haber koordinatörü olarak Ortadoğu gazetesine geçti. Bu gazete 5 yıl süreyle köşe yazarlığı yaptı. Yeni Sayfa ve Önce Vatan gazetelerinde günlük yazıları ve araştırmaları yayımlandı.

1993 yılında haber editörü olarak İhlas Haber Ajansı'na girdi. Daha sonra dört yıl boyunca İHA'nın haber müdürlüğünü yaptı.

1999 yılında başladığı BRT televizyonunda haber editörü ve program yapımcısı olarak çalıştı.

2001 Mayıs'ından itibaren İstanbul Büyükşehir Belediyesi Basın Danışmanlığı'nda üç yıl süre ile görev yaptı.

2007-2008 yıllarında bir buçuk sene kadar Bugün gazetesi Yurt Haberler Müdürlüğü görevini yürüttü.

Çeşitli dergilerde yayımlanmış çok sayıda makalesi, şiirleri bulunan Mehmet Ali Bulut son dönemdeki yazılarını haber7.com'da yayımlamaktadır. Bulut evli ve bir kız babasıdır.

İçindekiler

İfade-i Meram	9
Ahkâmsız Hükümler	15
Kılıçkılı Yazılar	17
Konuşmak Gümüşse Susmak Pul	19
“Fuhuş, Hırsızlıktan Şereflidir!”	23
Vicdan	27
Aşk mı Büyük, Şefkat mi?	30
Aşk da Yalan	34
Hayvan mı Olsaydık Acaba?	37
Anneleri Öldürmeyin Çocuklar!	40
“Sizden Cacık Bile Olmaz!”	47
Aşk Bir Hıyar Salatasıdır; Kokuşur	54
Yalan Söylemek Müslümana Sevaptır(!)	57
Ulema-ı Su’ yahut İnce Ayar	64
Takiyye	72
Dincilik ve Sahtekarlık	77
On Dördün Ümmeti	81
Ah Şu Mübareklerimiz!..	91
Saltanat ve Şeyhlik	99
Din Alt Sınıfların mı İşidir?	104
Hurafe Cahillerin Elinde Hakikat Olur	107
Eskiler İyiydi, Biz Kötüyüz	113
Tecavüzcülüğün Sonu	121
İffetsizlik	131
Çok Eşlilik ve Çağdaşlık	137
Feminizm Üzerine	143
Dini Nikah, Belediye Nikahı	150
İki Şeriat	160

Mucitlik de Bir Tür Peygamberlik	164
Çağdaşlık - Çağdışılık	172
Fetrette Din	182
Dünya Ahiretten Daha İyidir(!)	202
Çağdaş Tanrı: Kadın	215
Aleviler ve Diyanet Bütçesi	230
Alevilik İslamın, Türk Yorumu İmiş!	236
Ah Şu Hürriyet!	243
Hürriyette Rafizilik Noktası	248
Demokrasi, İnsanı Kendisinden Koruyamıyor	253
Tanrısını Kaybetmiş Din	257
..... Türk Milleti	276
Allah'ın da Bir Hesabı Vardır	277
“Amerika'nın Allah ile Başı Dertte”	288
Ayasofya'ya Çan Sesi Yakıştır	292
Ayasofya'da Dans	296
Şerefli Türk Basını	300
Bu Basınla Cehenneme Gideriz	312
Yeniçeri / Sivilçeri	317
Hep Muhalif	319
Ağacıklar	321
Kur'an İnsanı Reel mi, İdeal mi?	325
Eyvah Memleket Yine İyiye Gidiyor!	333
Malzememiz İnsan	341
Tuz Kokunca... ..	351
Hükümün Hükümü	363

Okura Hüküm ki;

“Bu kitap okundukda, asabiyete sebebiyet veren satırlarla karşılaştıkda ol sahifeyi yırtmanın yahut ol satırları yazana rahmet okumanın hükmü nedir?” diye ahkâmsız hükümler müftisine soruldukda...

El-cevab: Son sahifeye bakıla...

*Bismillah her işin başı
Rahman Rahim mihenk taşı
Âlemi bir yüzük yapmış,
Muhammed (asv)'i yüzük taşı...*

İfade-i Meram

Bu yazılar kaleme alındığında, benden başka okuyucum yoktu. Zaten birileri okusun diye de yazmamıştım.

Evvvel zaman içinde, çoğu, yaşanan hadiselerle karşı tepki olarak içimde birikmiş öfkeler veya yenilgiler yahut iç çekişmelerden ibarettir...

Hiçbiri de bir seferde yazılıp öylece kalmış değildir. Bu kitapta değişmeden kalmış bir unsur varsa o da yalnızca adı ve bir de en başta yer alan şiidir diyebilirim. Diğerlerinin hepsine eklemeler, çıkarmalar yapılmıştır zaman zaman...

İlk yazıların kaleme alındığı tarihlerde tahmin edersiniz ki bilgisayar yoktu. Bazen işyerindeki ama çoğu kere de gece yarısından sonra kendisiyle sohbetle koyulduğum evdeki daktilomun, 'benden habersiz' kayda aldığı iç konuşmalarım olarak da okuyabilirsiniz bu yazıları.

Bazen ben, 'dehr'den ona şikâyetçi oldum, bazen o, benden şikâyetçi oldu ki, şu gece yarısı herkes yatmışken neden beni uykusuz bırakıyorsun diye...

O zamanlar bir yerlerde yazmıyordum, ama içimdekileri de birileriyle paylaşmak istiyordum. Okuduğunuzda siz de göreceksiniz ki, yazılanlar çok da ‘kâmil’ sözler ve dört başı mamur manalar değildir.

Hata çoğu ‘aynu’l-hayal’den çıktıkları gibi, ham, yontulmamış ve fanidir. Ama inanın hepsi fitrîdir ve sahihtir; her biri benim o mevsimde, o saatte ve o çağda yaşadıklarımın veya yaşayamadıklarımın tanıkları oldukları için onları yok etmeye, yok saymaya kıyamadım.

Fakat zaman zaman dönüp bir kere daha baktığımda, yırtılan elbiselerini, -büyüdükleri veya zayıfladıkları için artık komik görünmeye başlayan libaslarını- değiştirdiğim veya söküklerini diktiğim olmuştur.

Bu kitaptaki yazıları ilk ne zaman yazdığımı hatırlamıyorum. Zaten hem yazı hem değerlendirmeler açısından çoğu acemice olduğu için ‘acemilik’ dönemlerime ait olduklarını söyleyebilirim. 1999 yılında ilk defa ‘onları da yayınlayalım’ teklifi aldığımda, alıcı gözle baktım ve gördüm ki, bazıları hakikat olmaktan hayale geçmişler, bir kısmı da değişip hatıra olmuşlar... Ama hâlâ, ‘bir zamanlar nelerin konuşulduğunu, nelerin tartışıldığını, toplumun nelerle meşgul edildiğini’ hatırlattıklarını görerek, onları yok etmek yerine, kimi yazılara “bu satırlar şu tarihte yazıldı” nevinden dipnotlar düşerek yayınlamayı uygun gördüm.

Siz de şahit olacaksınız, her konunun içinde değişik zamanlara ipler atılmış, birçok zaman diliminde aynı konular değişik biçimde yeniden gündeme gelmiş ve tartışılmış.

Pek çok yazının başında o yazının ilk ne zaman kaleme alındığını görebilirsiniz. Metnin içinde zamanla ona eklenmiş paragraf ve satırların eklenme zamanları da dipnotta belirtilmiş. Böy-

lece her bir yazının esasında 20 yıl boyunca yazılmaya devam ettiğini göreceksiniz.

Biyografilerimde *‘Abkâmsız Hükümler’* adlı bir kitabım da olduğu ibaresi düşmeseydi, belki bunları hiç yayınlanmayabilirdim. Yazıların gündeme geldiği kimi mahfillerde verilmiş yayınlanma sözleri, içerikte belki de “zülf-i yâr”e dokunan ifadelerden dolayı her seferinde başka bahara ertelendi. Hatta şu dakikada bile yayınlamasak mı acaba diye düşündüğüm oluyor. Fakat gerek cemaatler/cemiyetler, gerekse siyasî gelişmeler ve toplumsal olgunlaşmalar açısından nereden nereye geldiğimizi gösteren bir mikyas olduğunu, o döneme ait çok örnekler içerdiğini gördüğüm için gelecekte bugünleri yazacak olanlar açısından yararlı olabilir düşüncesiyle yayınlanmalarını uygun gördüm.

Bir Zamanlar Neymişiz...

Dolayısıyla, gerek cemaatlere (yani bize, kendimize), gerekse toplumun öteki kesimlerine ait tespit ve eleştirileri okurken, onları ‘mevcudun tenkidi’ gibi almayın. Aksine ‘bir zamanlar neymişiz’ veya ‘nerelerden nerelere gelmişiz’ babından birer hatırlatma notu gibi değerlendirin.

Şu satırları okuduğunuzda, toplumun ne büyük mesafeler kattığını, nasıl olgunlaştığını, eski ve derin düşmanlıkların nasıl yok olmaya başladığını göreceksiniz ve sevineceksiniz belki de.

Yayına hazırlamak bakımından bu son okuyuşum sırasında yer yer kullandığım bazı ifadelerin, yaptığım bazı tasvirlerin ve eleştirilerin, bugün ne kadar banal ve ne kadar basit yahut incitici ve aynı zamanda itici geldiğini itiraf edeyim. Ama bu, onların yaşanmışlığını ortadan kaldırmıyor.

O yüzden hadiseleri tasvir ederken mümkün mertebe genel yargıları vermeye ve belli bir isim zikretmeden tabloyu aktarmaya çalıştım. Bir cemaatten veya cemiyetten söz ederken, onları incitmemek için sözü daha bir usturuflu kullanmaya özen gösterdim.

Bütünüyle başarabildim mi? Sanmıyorum!

Nitekim bundan dolayı şu eserin başına çok şeyler geldi. İlk darbeyi eski eşimden yedi. O, bu yazıların bir gün yayınlanması durumunda başıma çok işler geleceğini sezdiği için, orada burada bulunan tüm kayıtları toplayıp bilgisayara geçirdiğim dönemde yazıları okumuş ve hem metin içindeki bazı paragrafları, hem de bazen yazıların tamamını benden habersiz silmişti.

“Neden böyle yaptın?” dediğimde, “Bu yazılar sana düşman kazandırır. Yahut yayınlanır yayınlanmaz kendini hapiste bulursun.” demişti. İyi mi yaptı kötü mü yaptı bilmiyorum ama o da dâhil, tüm yaptıklarının bir mukadderat olduğunu kabullenmek bugün bana daha doğru geliyor...

Tabii kitabın başına gelenler bununla da kalmadı. Zaman içinde benim de hışmıma uğradı. O dönemlerde yaptığım tenkitler ne kadar yerinde olursa olsun, ne kadar haklı bulunursa bulunsun, onlar orada öylece sabit kalmış yargılardı. Fakat o tenkide muhatap olmuş şahıslar, cemaatler ve kesimler; yani o eleştirdiklerim, kendilerini düzeltmişler, değiştirmişler ve olgunlaştırmışlardı. O yargıların hâlâ orada öyle değişmeden kalması haksızlık olurdu.

Cenâb-ı Hak, ömrünün sonuna kadar kuluna mühlet veriyor, kendisine layık olan hali bulması için. Biz ise, onları bir kere teraziye çıkarmış ve hep o günkü ağırlıkları ve boylarıyla değerlendirmiş olacaktık. Hâlbuki çoğu daha da olgunlaşmış, eski hallerinden uzaklaşmıştı. Bize düşen ise terzi misali aslında birbirimizi, her karşılaşmamızda belki de yeni ölçülere göre sil baştan ye-

niden değerlendirmek olmalıyken çoğu kez kolaya kaçarak zihnimizde sabitlediğimiz o ilk görüntüleri, hakikat-i hal zannederek yaftalamalara devam edip duruyoruz.

Tabii değişen sadece onlar değildi. Ben de değişmiştim ve eskiden hiç de tahammül edemediğim bazı şeylerin cehaletimden, kendi eksikliğimden ve hamlığımın kaynaklandığını gördüm. Kendisi ham olan birinin kâmil bir yargıya varması ancak sevk-i ilahî ile olabilirdi. Bu da her zaman vaki olmayacağına göre o yargıları öylece bırakmak adil olmazdı. O yüzden de ağır tenkitleri, eleştirileri ve isimleri çıkardım.

Sonra işi editöre havale ettim. Ona da ‘hiç insaf etme. Kese bildiğin kadar kes, atabildiğin kadar at, değiştirebildiğin kadar değiştir. Ruhu sabit kalsın eti kemiği senin.’ dedim.

Böylece bu eser karşınıza geldi. Adı üstünde *Abkâmsız Hükmeler*. Bendeniz de ahkâmsız hükümler müftüsü. Onu bir ayna varsayın. Ondan incinmeye, ona kızmaya, bozulmaya gerek yok.

Sinirlerinizi bozan satırlarla karşılaştığınızda; omzunuza dökülen kepekleri size gösterdiği için ona teşekkür de edebilirsiniz, kızıp kıra da bilirsiniz. Tercih sizin.

Tabii ki aynanın da kirli paslı olma ihtimali vardır. Veya bazen konveks bazen konkav hal aldığı yerler olabilir. Öyle zamanlarda da ‘bir zamanlar neler yaşanmış’ deyip geçerseniz bana lütuf, kendinize merhamet etmiş olursunuz.

Sözü la yeteğayyer olan Allah’tan ‘sadık bir lisan, samimi bir kalp ve basiretli bir göz’ dilemek hepimizin hakkıdır...

Saygılarımla....

M. Ali Bulut

Ekim 2010 / Üsküdar

Ahkâmsız Hükümler

Bu öylesine bir kitaptır,
Ne hitaptır emin ol ne itaptır.
Sap mı saman mı sen karar ver,
Sağlaması olmayan bir hesaptır.

Bu öylesine bir kitaptır,
İçinde içindekiler vardır.
Değildir inci dükkanı amma,
Kimine hürriyet yaylası, kimine dârdır¹.

Her sözün iki manası, yüzü vardır,
Biri bencedir elbet, biri sence.
Ben yumuşak derim sözü el
Zanneder ahenin² mızraktır.

Deme ki şöyle böyledir bu,
Al karıştır, karıştır oku.
İşine gelmezse âhir,
Ruhuna fatiha oku.

1 idam sehпасı

2 demirden

Kılçıklı Yazılar

Bu yazılar herhangi bir amaca hizmet için kaleme alınmadı. Tamamen, aklımla vicdanım, aklımla kalbim arasındaki çekişmelerin veya birbirlerini tasdiklerin izdüşümü olarak söze geldi. Ama kafi derecede kılçıklı oldukları için zihninizi tırtıklayabilir, dimağınızı tahriş edebilir, dikkat!

Vicdan, yanlışların karalama defteri olduğuna göre bunlar da bir yığın yanlış sayılabilir. İşinize gelirse alın. Gelmezse benim için de kendiniz için de Allah'tan hayır dileyin.

Amma, hali benim halime uygun olanlar işbu yazılardan lezzet alabilir; diğerleri içinse yazdıklarım sadece bir ıslık...

Zaten kimsenin kimseden ders almaya ihtiyacı kalmadı. Herkes her şeyi biliyor. Bilmeyenler de bilmediğini bilmediğine göre problem yok...

Bu medyatik çağda bilene değil, bilmeyene ihtiyaç var hem.

Bu çağ televizyon çağı. Cerbeze ve geveze en kıymetli meta! Her şey o sihirli kutunun insafına kalmış. Bir günde bata da bilirsin çıka da bilirsin. Çünkü o, hakkı ve hakkın olanı sevmez. İsteddiği, soytarılar ve hokkabazlardır.

Bu deccal kutusu, bâkî suretleri değil, kısa sürede tüketilecek taze bedenleri ve palyaço yüzleri, değişken karakterleri, firdöndüleri ve fahişe bedenleri sever. Bu kutunun eskitmediği, eskitmek istemediği hangi yüz var ki, gönüllere ferahlık versin.

O, akıllı izleyiciyi de sevmez. Oynayan, eğlenen ama asla hatırlamayan “man”kafaları yeğler. Nitekim toplumumuzun elhamdülillah yüzde sekseni o minvalde...

Aslında aptal demek belki daha doğru olurdu ama, o sözün patenti başkasına ait. Patentli başkasına ait sözleri kullanmak istemem.

Ne olur ne olmaz. Hiç kimseye işlemeyen telif kanunu bakarsınız bizim yakamıza yapışır. Zaten bizim hukukumuz, küçük sineklerin takıldığı, büyüklerinin delip geçtiği bir ankebût perdesi. Biz delip geçemeyiz o ağı. O zaman da zaten kedinin sırtında olan sermayeyi fareye teslim etmiş oluruz.

Fare demişken, şunu hemen belirteyim ki benim fare milletinin onurlu üyelerine saygım vardır. Çağ onların çağı çünkü.

Bakın çevrenize; aslanları çakallar, kedileri fareler pusturmuş. *Miki Fare* bu çağa damgasını vurmuşsa, erdemlerden, ahkâmlardan söz etmek, temeli sağlam hükümler vermek olmaz.

Biz de bu yüzden kitabımıza “*Abkâmsız Hükümler*” adını verdik. Yani kısacası diyorum ki, “*ben dedim, doğrudur*”. İşinize geliyorsa kabul edersiniz, işinize gelmiyorsa “*str*” dersiniz.

Haa, bakın bu “*str*” de ne demek dersiniz onu açıklamam. Neme lazım.

Hükm-i Karakuşî:

İnsanlık ne çektiyse “Ben dedim, doğrudur.”

diyenlerden çekti.

Konuşmak Gümüşse

Susmak Pul

Bilmiyorum dikkatinizi çekti mi?

İstanbul'un bazı semtlerinde kargadan ve martıdan geçilmiyor. Fırarî dönemlerimin bir kısmını Fatih'te, bir kısmını Hisarüstü ve bir kısmını da Üsküdar'da geçirdim. Bu üçünde de geceleri martı, sabahları da karga seslerinden uyuyamazdım. Sonra öğrendim ki, Eyüp'ün de durumu aynıymış. Salacak'ı da katmak lazım mı bilmiyorum. Bir gün Salacak'ta oturacak kadar zengin olursam oranın martıları hakkında da ahkâmsız hükümler müftüsü olarak bir şeyler söyleyebilirim belki.

Hindilere Saygı Duyuyorum

Serçelerin terk ettiği, karganın hükümdar, martının vezir olduğu bir şehirde yaşıyoruz işte. Gürültüleri, şamataları tanrı – çatı katı mı desem acaba– katında oturanları bile rahatsız ediyor. O yüzden ben şu gürültücülerden kaçıyor ve hindilere derin saygımı iletiyorum. (Biz bu konuda şanslı bir milletiz. Allah lutfetmiş, bizi bu çağa ezelde hazırlamış. Biliyorsunuz, *Türkiye*'nin İngilizcesi *Turkey*; aynı zamanda “*hindi*” demektir.)